

ZSUPOS NORBERT

(Át)láthatatlan*Lillának*

Nem látom, hol kezdődik
a nap, talán nem is érdekel,
nem csak az idő borul fel:
nem látom, nem érzem perceit
a testnek, a testednek,
az álmok idejét sem érzem.
Itt fekszel, lehunyt szemmel,
sápadt arcod nyugodt,
ajkad cigifüst emlékétlől
vibrál itt a szobában,
ahol halkán remeg a szél
által táncoltatott szavak
(át)láthatatlan erdeje, mint
az ágy mellett a függöny,
a falakon képek tőlem rólad,
mialatt alszol, és csendben
szuszogsz, egyedül, nélkülem,
úgy érzem, amikor ébren
vagy és kérdezlek, nem felelsz,
hallgatsz, meztelenül; fáradtan
mondasz néhány szót arról,
hogyan mész és itt hagysz,
hiszen szar az egész,
művészet, élet, néha utazás,
és persze, az, hogy együtt:
utálod, gyűlölsz, mint a képeket,
tőlem rólad, az egész szobát,
ahol bezárva lenni, egyedül,
de mégse mész: maradsz,
marad minden a régi,
csupa hanyatlás, fénytelen
pitvarokba zárt csókok.

Átjárók

Tegnap mentél el, úgy érzem, többet
nem foglak látni, pedig valahol még
itt vagy mellettem, például tegnap éjjel
álmodtam veled ismét, újra láttam arcod
abban a homályos teremben, ahol azt
mondtad, találkozni fogunk még.

Próbállak körberajzolni, arcod, tested,
amit soha nem érintettem, egyszer
azt mondtad, nem volt rá alkalom,
máskor pedig, hogy mindketten mások
vagyunk, nem illünk egymáshoz, mint
két álom, mely átjárja egymást, azt

hiszem, ezt mondtad, mielőtt elmentél
volna tegnap este, emlékszem, ahogy
alakod hozzáolvadt ahhoz a színhez,
mely azt a végtelen termet jellemezte,
amikor már nem hallok hangod, csak
arcodra emlékszem, majd csönd, semmi.